

V tomto článku sa budeme zaoberať geologickou minulosťou našej planéty.

Poznanie minulosti (dejín) planéty Zem

V naturalistickom evolučnom presvedčení (svetonázore) je Zem približne 4 600 miliónov (4,6 miliárd) rokov stará. Za svoj pôvod údajne vďačí gravitačnej akrécii (zhlukovaniu sa) prachových častíc v plynno-prachovej hmlovine, z ktorej mala vzniknúť celá Slnecná sústava. Súčasný tvar povrchu Zeme a jej geologická stavba pod povrchom sú údajne výsledkom dávnych prírodných procesov, ktoré Zem formovali počas dlhých časových období. Prívlastok „naturalistický“ znamená, že Zem formovali výhradne prírodné sily. Existencia Stvoriteľa je vylúčená, Božie stvoriteľské skutky a zásahy sú vylúčené, akákoľvek nadprirodzená intervencia zo strany Boha do chodu prírody je vylúčená. Naturalizmus sa nedá vedecky dokázať, je to východiskový predpoklad, ktorý sa prijíma vierou. Keď vierou prijímame iný východiskový predpoklad, existenciu večného nestvoreného Stvoriteľa, a jeho zjavenie – Božie slovo – ako pravdivé, potom prijímame úplne iný pohľad na pôvod planéty Zem a na jej geologickú minulosť.

Božie slovo hovorí o tom, ako vznikla Zem, a vyjadruje sa aj k jej geologickej minulosti. Zem bola stvorená z ničoho, Božím slovom, mocou Božieho Ducha. Najprv bola neladná (beztvará) a pustá (neobývaná). Počas stvoriteľského týždňa ju Boh vyformoval a osídlil stvorenými tvormi – Genezis 1. Výsledok tejto práce Boh označil ako veľmi dobrý a bol s tvorstvom a planétou spokojný. Stvoriteľské akty a procesy počas stvoriteľského týždňa boli výsostne nadprirodzené. Až po dokončení stvorenia sa stvorenstvo riadi Bohom danými prírodnými zákonmi. Preto napríklad nemôžeme prírodnými zákonmi, ktoré platia v stvorenstve, a ktoré môžeme objavovať vedeckým výskumom, popísať vznik Zeme a vesmíru, ktorý sa odohral počas stvoriteľského týždňa.

Od stvorenia máme na planéte svet, ktorý Biblia nazýva „vtedajší svet“. Tento svet trvá 1656 rokov. Je výrazne iný než svet, ktorý poznáme dnes. Napríklad ľudia v tomto svete žijú niekoľko sto rokov, bežne sa dožívajú až takmer tisíc rokov. Potom Božie slovo opisuje celosvetovú (globálnu) katastrofickú potopu, ktorá tento svet celkom zničila. Od potopy Biblia hovorí o „terajšom svete“. To je svet, ktorý poznáme aj my z našej každodennej skúsenosti, svet, v ktorom žijeme.

Biblická potopa

Pre poznanie geologickej minulosti Zeme je rozhodujúcou otázka, či biblická potopa za dní Noacha bola alebo nebola, a ak bola, aký mala charakter, rozsah a účinok. Odpoveď na tieto otázky nachádzame v Písme, neomylnom Božom slove. O potope svedčia starozmluvné spisy (Genezis, kapitoly 6-8), svedčí Pán Ježiš (Matúš 24:37-39; Lukáš 17:27) a svedčia novozmluvné spisy (Lukáš 3:36; Židom 11:7; 1. Petrov 3:20; 2. Petrov 2:5; 2. Petrov 3:6). Aká veľká bola táto potopa? Celý povrch planéty Zem bol zaplavený, boli zaplavené aj tie najvyššie hory (15 lakťov nad vrchol najvyššej hory vtedajšieho sveta). Celý vtedajší svet bol vodou zničený (Genezis 7:19-22; 2. Petrov 3:6). To znamená, že potopa za dní Noacha (Noeho) bola celosvetová (globálna), bola katastrofická a zničujúca.

Ďalej nás zaujíma, čo bolo príčinou tejto potopy. Bolo to tak, že sa zhodou okolností zbehli také prírodné podmienky, dôsledkom ktorých nastala takáto katastrofa? Nie! Podľa výpovede Písma prostriedkom pre túto katastrofu síce boli prírodné procesy (Genezis 7:11):

a) obrovské privalové dažďové zrážky nepretržite počas 40 dní a 40 nocí („otvorili sa prieduchy nebies“),

b) „roztrhnuté všetky žriedla veľkej priepasti“ počas 150 dní (i keď môžeme usudzovať, že sa jednalo o vody z hĺbok oceánu a o podzemné vody, o tomto zdroji vôd pre potopu môžeme dnes len špekulovať – tento zdroj mohol byť vlastný geologickej stavbe Zeme pred potopou a dnes už nemusí mať ekvivalent v súčasnej geologickej stavbe Zeme),

ale príčina a prostriedok nie je to isté. Príčinou pre túto zničujúcu potopu neboli zvláštne (mimoriadne) prírodné podmienky. Príčinou pre potopu bol priamy Boží zásah, pretože potopa bola trestom za bezbožnosť a hriech sveta (Genesis 6:7, 6:11-13, 6:17, 7:4). Účelom potopy bolo zničiť vtedajší hriešny svet, a Boh tento účel aj naplnil (Genesis 7:23; 2. Petrov 3:6).

Tento Boží zásah spôsobil katastrofické procesy nevídaných rozmerov a účinkov. Napriek tomu, že dnes na Zemi prírodné procesy takýchto rozmerov a účinkov nepozorujeme, musíme ich vziať do úvahy pri vysvetľovaní geologickej minulosti Zeme, pretože sa skutočne udiali.

Avšak aj tie lokálne či regionálne katastrofické prírodné procesy, ktoré dnes na Zemi poznáme zo skúsenosti, i keď v oveľa menšej miere, poukazujú na to, aké dôsledky a účinky museli mať procesy, ktoré boli v činnosti počas globálnej katastrofickej potopy za dní Noeho. Práve v nedávnej minulosti sme sa mohli aj v našej krajine presvedčiť, aké účinky môže mať voda počas lokálnych prítalových dažďov. Veľká erózná a sedimentačná sila zrážkovej vody predstavuje obrovskú hrozbu pre majetok a životy ľudí. Aj zo správ z celého sveta vieme, aké účinky majú bleskové zrážky (prítalové dažde), záplavy a povodne, zosuny pôdy, bahnotoky, hurikány, sopečné erupcie či zemetrasenia a vlny tsunami. Logickou dedukciou dokážeme usúdiť, aké účinky a dôsledky museli mať nepretržité prítalové dažde počas 40 dní a 40 nocí. Keď k tomu pridáme vody zo žriediel veľkej priepasti počas 150 dní a zaplavenie celej planéty vrátane najvyšších kopcov, potom už vidíme, že dôsledkom takejto katastrofy musí byť erózia a sedimentácia kontinentálnych rozmerov a obrovských (stovky metrov až kilometre) vertikálnych rozmerov. A to je presne to, čo dnes na Zemi pozorujeme.

Podstatnú časť kontinentov pokrývajú súvrstvia sedimentárnych (usadených) hornín, hrubé často niekoľko sto metrov až niekoľko kilometrov. Mnohé vrstvy sa tiahnu cez celý kontinent a medzi kontinentmi sú korelované. Výsledkom potopy, ktorej účelom bolo zničiť tvory sveta, vezmúc do úvahy katastrofickú eróziu a sedimentáciu, by mal byť celosvetový výskyt fosílií (zvyškov živočíchov a rastlín pochovaných a zachovaných v horninových vrstvách) vo veľkých množstvách. A to je presne to, čo dnes na Zemi nachádzame. Logickou dedukciou prichádzame aj k úsudku, že s katastrofickými procesmi počas potopy boli spojené aj katastrofické zemské pohyby (katastrofická tektonika litosférických platní) a rozsiahla sopečná činnosť. Súčasné geologické a paleontologické pozorovania sú v súlade s výsledkami, ktoré sa dajú očakávať za predpokladu, že ich po sebe zanechali procesy prebiehajúce počas katastrofickej potopy za dní Noacha.

Svedectvo horninových vrstiev a fosílií

Pokúsme sa pozrieť na svedectvo hornín a fosílií bez toho, aby sme dopredu prijali nejaký východiskový predpoklad: biblický svetonázor alebo naturalistický evolučný svetonázor, ako keby sme teraz chceli vychádzať z neutrálnej pozície.

Svedectvo fosílií: vznik fosílií

Fosílie sú skamenelé pozostatky rastlín a živočíchov, alebo ich odtlačky, či stopy zachované v horninách. Po celej Zemi sa v horninových vrstvách vyskytuje obrovské množstvo (počtom v miliardách) fosílií. Tafonómia je vedný odbor geológie, ktorý sa venuje štúdiu vzniku fosílií. Experimentálna tafonómia priniesla poznanie, že fosílie sa za bežných podmienok netvoria ani

na súši, ani v sladkovodnom či morskom prostredí. Napríklad ryby sa po uhynutí rozkladajú veľmi rýchlo. Šupiny a mäso z nich zmiznú po niekoľkých dňoch. V priebehu týždňov nezostane po rybe ani stopy. Vo všeobecnosti zmizne mäkké tkanivo zdochliny rýchlo vďaka zdochlinožravcom, baktériám, mikróbov a pôsobeniu kyslíka. Ani kostra sa za bežných podmienok nezachová dlho. Aby sa uhynutý organizmus premenil na fosíliu, musí byť okamžite po uhynutí ochránený od rozkladu, napríklad rýchlym a hlbokým pochovaním v sedimente. To je dôvod, prečo fosílie nevznikajú za bežných podmienok obyčajným uhynutím organizmov. Na rýchle a hlboké pochovanie je potrebná lokálna katastrofická udalosť. Mnohé fosílie po celom svete sú zachované vo výnimočne dobrom stave. Ich množstvá a výskyt vo vrstvách pokrývajúcich rozsiahle územia, a často vo vysokých nadmorských výškach, svedčia o sérii (postupnosti, ktorá odpovedá geologickým vrstvám) rozsiahlych vodných katastrof, alebo o jednej obrovskej celosvetovej vodnej katastrofe.

Lastúrniky (mušle, škrabky), ktoré sa skladajú z dvoch spojených mušlí, sa po uhynutí otvoria, v dôsledku rozkladu svalu, ktorý ich drží pokope. Vo vrstvách, dokonca na vrchoch vysokých horstiev, však nachádzame aj fosílie lastúrnikov v uzavretej polohe. To svedčí o ich fosilizácii „zaživa“. Aj iné fosílie nálezy svedčia o fosilizácii „zaživa“, napr. fosílie rýb práve požierajúcich inú rybu, fosílie samičky ichtyosaura počas pôrodu. Je to svedectvo o tom, že katastrofa udrela náhle a rýchlo.

Svedectvo fosílií: fosílie morských organizmov v horninách na kontinentoch vo veľkých nadmorských výškach

Na každom kontinente nachádzame fosílie morských tvorov vo vrstvách vo vysokých nadmorských výškach. Fosílie morských živočíchov sa nachádzajú napríklad vo väčšine vrstiev Veľkého kañonu, až po najvrchnejšiu vrstvu vápenca vo výške okolo 2400 m.n.m., alebo vo

vrstvách vápenca pokrývajúcich štíty v Himalájach vo výškach 8000 m.n.m. vrátane Mt. Everestu. Tieto morske živočíchy museli byť pochované vo vrstvách sedimentu (vápna) na dne oceánu, ktoré po stuhnutí vytvorili vrstvy vápenca. Otázkou zostáva, ako sa tieto vrstvy dostali do vysokých nadmorských výšok. Vo všeobecnosti máme dva prípady:

1) tektonicky vyvrásnené vrstvy v horstvách v oblastiach subdukcie (podsunutia) morskej litosférickej platne pod kontinentálnu alebo v oblastiach kolízie dvoch kontinentálnych platní,

2) horizontálne vrstvy vnútri kontinentu (mimo subdukčných a kolíznych zón).

Pre prvý prípad ponúka globálna kataklizma v podobe katastrofickej potopy za dní Noacha a s ňou spojená katastrofická tektonika litosférických platní lepšie (potentnejšie) vysvetlenie než klasická (uniformitariánska) tektonika platní, pretože disponuje oveľa väčšou energiou potrebnou na vyzdvihnutie vrstiev z dna oceánu do výšok niekoľko kilometrov nad hladinou mora, a dokonca počas krátkeho obdobia. V prospech tohto katastrofického scenára svedčia aj fosílie mušlí v uzavretej polohe vysoko v horách (napr. juhoamerické Andy). Druhý prípad predstavuje pre uniformitariánsky scenár veľký problém, pretože kontinenty mimo oblastí subdukčných či kolíznych zón majú tendenciu zotrvať v izostatickej rovnováhe, teda nemajú dôvod ponárať sa hlboko pod hladinu mora a stúpať do výšok pár tisíc metrov nad hladinu mora. Pre tento prípad ponúka schodné riešenie len katastrofická globálna potopa.

Svedectvo fosílií: fosílna cintorína

Na mnohých miestach v sedimentárnych vrstvách sa nachádzajú fosílné cintoríny. Sú to miesta s mimoriadne vysokou koncentráciou fosílií. Navyše, vo fosílnych cintorínoch často nachádzame fosílie zmiešaných ekosystémov. Nachádzame pokope fosílie sladkovodných, suchozemských i morských živočíchov či rastlín. Keďže tieto organizmy nežijú spolu a v jednom ekosystéme, takéto fosílné cintoríny sú silným dôkazom globálnej katastrofickej potopy, ktorá dokáže ekosystémy zničiť, premiestniť, pomiešať a vďaka turbulencii a vírom uložiť pohromade na jednom mieste.

Svedectvo vrstiev: vznik vrstiev sedimentárnych hornín

Významná časť kontinentov, ako sme už spomenuli, je pokrytá hrubými súvrstviami usadených (sedimentárnych) hornín. Usadené horniny vznikajú tak, že existujúce horniny zvetrávajú (erodujú), tento erodovaný materiál je (vodou, vetrom) premiestnený na nové miesto a usadený, pričom tento mäkký sediment časom stuhne (spevnie, „skamenie“). Takto vzniká napríklad z piesku pieskovec, z ílu ílovec alebo ílovitá bridlica, a podobne. Pri vzniku niektorých sedimentárnych hornín zase zohrávajú kľúčovú úlohu chemické procesy (rozpuštnosť a vyzrážanie sa z roztoku) alebo biologická činnosť organizmov v moriach a oceánoch (produkcia vápenatých schránok a podobne). Sedimenty pokrývajú 75% povrchu kontinentov, pričom ich hrúbka sa pohybuje od niekoľko sto metrov až po niekoľko kilometrov (do 20 km v niektorých oblastiach). Pozoruhodné ale je, že rozsiahle časti kontinentov sú na vzdialenostiach stoviek a tisícov kilometrov často pokryté tou istou vrstvou alebo súvrstvím, pričom ešte aj medzi kontinentmi sú tieto vrstvy či súvrstvia korelované (previazané, spolusúvisiace). Ak by sme vznik týchto vrstiev chceli vysvetliť len pomocou procesov, ktoré poznáme v súčasnosti, a ktoré by mali operovať počas desiatok a stoviek miliónov rokov (uniformitarianizmus), tak narážame na veľké problémy: 1) Čo predstavuje zdroj sedimentu pre danú vrstvu či súvrstvie? 2) Aký bol mechanizmus prenosu sedimentu? 3) Aký bol spôsob uloženia vrstvy/súvrstvia?

Sedimentárne vrstvy, ktoré sa tiahnu naprieč rozsiahlymi územiami kontinentov, sú dôkazom toho, že v minulosti kontinenty pokrývala voda, pretože mnohé z nich obsahujú fosílie morských organizmov a mnohé vykazujú uloženie tečúcou (často rýchlou) vodou. To pre uniformitarianizmus predstavuje problém, pretože vnútro-kontinentálne územia majú tendenciu zotrvať v stave izostatickej rovnováhy (nie je dôvod, pre ktorý by klesali do hĺbok pod hladinou mora a opäťovne stúpali do vyšších nadmorských výšok). Navyše charakter mnohých vrstiev a prítomnosť fosílií svedčí o rýchlom uložení obrovských objemov sedimentu, o katastrofickom uložení vysoko-energetickou vodou. Korelácia vrstiev a súvrství medzi kontinentmi svedčí o uložení v tom istom čase. To všetko nás vedie k vysvetleniu vzniku týchto vrstiev v dôsledku a počas globálnej katastrofickej potopy.

Svedectvo vrstiev: transport sedimentov

Geológia preukázala, že mnohé sedimenty, ktoré pokrývajú rozsiahle územia na kontinentoch, boli premiestnené na dlhé vzdialenosti - často na vzdialenosti rozmeru kontinentu. To pre uniformitarianizmus predstavuje problém, pretože v súčasnosti známy transport sedimentu riekami nedokáže vysvetliť transport sedimentov v minulosti takého objemu a regionálneho rozsahu, na ktorý poukazujú existujúce sedimentárne vrstvy, ani počas stoviek miliónov rokov. Zmyslupľnejšie vysvetlenie pre transport týchto sedimentov vodou, transport kontinentálneho plošného rozsahu na kontinentálne vzdialenosti, predstavuje kataklizma celosvetovej potopy. Len katastrofické morské prúdy oceánu pokrývajúceho celú Zem vrátane kontinentov mohli zvládnuť presun takého objemu sedimentov na kontinentálne vzdialenosti a uloženie hrubých sedimentárnych súvrství pokrývajúcich kontinenty.

Svedectvo vrstiev: kontaktné plochy súvrství

Medzi vrstvami súvrství sedimentárnych hornín hrubých stovky metrov až kilometre sú veľmi často kontaktné plochy, ktoré sú hladké a ničím nenarušené a plošne zaberajú veľké územie. Ak vytvorenie súvrství trvalo stovky miliónov rokov, potom sa museli striedať obdobia zvetrávania s obdobiami ukladania sedimentu, opäť v trvaní miliónov rokov. To by malo za následok, že medzi vrstvami sa budú nachádzať zvetrané či erodované povrchy topografického reliéfu alebo známky pôdy a biologického narušenia. Na mnohých miestach sú však kontaktné plochy medzi vrstvami sedimentárnych súvrství hladké, nenarušené a „ostré ako žiletka“. To poukazuje na to, že celé súvrstvie bolo uložené „naraz“, alebo že medzi jednotlivými vrstvami buď nebola žiadna erózia (nestihla byť) alebo erózia bola extrémne rýchla a výkonná, takže dokázala pôvodný povrch zarovnať a vyhladiť. Takéto svedectvo je vo výbornom súlade s globálnou katastrofickou povodňou v trvaní jedného roka, akou bola potopa opísaná v knihe Genezis.

Logickým dôsledkom vytvárania sedimentárnych vrstiev počas desiatok a stovák miliónov rokov by boli známky pomalej erózie a zvetrávania, aké poznáme aj na súčasnom povrchu našej planéty, zaznamenané medzi jednotlivými vrstvami súvrství. Logickým dôsledkom kataklizmickej celosvetovej biblickej potopy by boli hrubé vrstvy sedimentárnych hornín obrovských objemov uložené rýchlo a v krátkom slede jedna za druhou. Takto by medzi jednotlivými vrstvami kontaktné plochy predstavovali krátke obdobia bez erózie. Vrstvám obsahujúcim fosílie by predchádzala kontaktná plocha so znakmi rýchlej extrémnej erózie, ktorá pôvodný povrch zarovnala. Práve takéto svedectvo nachádzame v horninových vrstvách.

Svedectvo vrstiev: ohyb sedimentárnych vrstiev

Plastelína či hrnčiarska hlina sa dá tvarovať a ohýbať, pretože je mäkká, poddajná, plastická. Akonáhle vyschne, alebo ju vypálime v peci, stáva sa pevnou a krehkou, pri ohybe sa láme. Vo vrstvách sedimentárnych hornín sa často stretávame s ohybom (ohnutím) týchto vrstiev. Vrstvy a súvrstvia sú zvrásnené, poprehýbané, dokonca až poprekrúcané bez toho, aby boli dolámané. Zemské (tektonické) pohyby, ktoré ich poohýbali pritom polámali ich podložie (vznik zlomov), avšak sedimentárne vrstvy sa nepolámali, ale ohli. To svedčí o tom, že keď došlo k zemským pohybom, vrstvy boli ešte mäkké (poddajné), nespevnené. Pre uniformitarianizmus to predstavuje veľký problém. Vrstvy obsahujúce fosílie začínajú počiatkom prvohôr (Paleozoikum) pred zhruba 570 miliónmi rokov (v uniformnej evolučnej časovej škále). Vrstvy Paleozoika sú často zohýbané tektonickými pohybmi, ktoré nastali až niekoľko sto miliónov rokov po vzniku vrstiev, ktoré v tom čase už boli dávno pevné a krehké. Ako sa mohli markantne poohýbať, často na krátkych vzdialenostiach, bez toho, aby sa polámali? Jediný spôsob, ako by sa mohli počas miliónov rokov pomaly a postupne poohýbať bez polámania by bol vďaka pôsobeniu tlaku a teploty, ktoré by spôsobilo „reologickú“ plasticitu týchto hornín, čo by však zároveň spôsobilo v týchto vrstvách metamorfizmus (zmeny v mikroštruktúre a v mineráloch, rekryštalizáciu). Keď v poohýbaných vrstvách nenachádzame známky metamorfizmu a nie sú polámané, svedčí to o tom, že vrstvy boli ohnuté pred spevnením, kým ešte boli tvarovateľné. Takéto pozorovania v sedimentárnych vrstvách po celom svete sú svedectvom toho, že hrubé poohýbané súvrstvia boli uložené vo veľkých hrúbkach a objemoch súčasne počas krátkeho obdobia, a že skôr ako stihli stuhnúť boli poohýbané tektonickou činnosťou. To krásne korešponduje s tým, že vrstvy obsahujúce fosílie (Fanerozoikum, od Paleozoika vyššie) sú výsledkom kataklizmickej potopy za dní Noacha, ktorú sprevádzala obrovská erózia, sedimentácia a tektonické pohyby - a to všetko počas jedného roka.

Potopa ako predobraz evanjelia milosti

Potopa je pre kresťanskú vieru veľmi dôležitá. Ak by niekto chcel pochybovať o tom, či sa udiala, alebo či naozaj bola katastrofická a globálna, potom si musí uvedomiť, že na potopu za dní Noacha sa priamo odvolával Pán Ježiš Kristus (Lukáš 17:26-27): „A ako bolo vo dňoch Noeho, tak bude aj vo dňoch Syna človeka; jedli, pili, ženili sa a vydávali až do toho dňa, ktorého vošiel Noe do korábu, a prišla potopa a zahubila všetkých“. Pán Ježiš tu robí priame

prepojenie medzi Božím súdom za dní Noeho a Božím súdom pri druhom príchode Pána Ježiša Krista. Ak v dejinách našej planéty nebola biblická potopa, potom Boh nesúdil vtedajší svet, a potom nemáme dôvod veriť, že bude aj budúci súd (a potom by sme nemohli veriť ani Pánu Ježišovi, keď sa odvolával na Noeho a udalosti súdu za dní Noeho; Matúš 24:37-39, Lukáš 17:26-27). A to je presne spôsob, akým zmýšľajú ateisti, evolucionisti, naturalisti – nebude žiaden súd, neexistuje žiaden sudca. A to je presne to, na čo sa odvoláva Pán Ježiš. Aj vtedy, keď bol cez Noacha oznámený Boží súd (2. Petrov 2:5; 1. Petrov 3:20; Židom 11:7), ľudia žili, ako keby žiaden súd nemal prísť – jedli, pili, ženili sa a vydávali (Lukáš 17:27), kupovali, predávali, sadili, stavali (Lukáš 17:28). A Pán Ježiš nám oznamuje, že tak bude aj za Jeho druhého príchodu. Aj my sme dnes obklopení ľuďmi, ktorí neveria, že raz príde deň, kedy Boh bude súdiť živých i mŕtvych. My máme príchod toho dňa očakávať a byť naň pripravení. Ale tí, ktorí veria v evolúciu a milióny a miliardy rokov postupného a pozvoľného vývoja v dejinách planéty Zem neveria, že tu bola kataklizmatická potopa, a neveria, že raz príde ešte väčšia katastrofa, už nie vodou, ale ohňom, a bude sa týkať nielen našej planéty, ale aj celého vesmíru. Neveria, že raz príde deň Božieho súdu (2. Petrov 3:7+10+12). Sú to ľudia, ktorí veria, že svet pobeží stále tak ako doteraz, tak ako odjakživa, ktorých Božie slovo nazýva posmievачmi, ktorí chodia podľa svojich vlastných žiadostí (2. Petrov 3:3-7; Júda 1:18-19). O nich je napísané, že úmyselne nechcú vedieť, že vtedajší svet (svet pred potopou) bol vodou zničený (zatopený) pre bezbožnosť (2. Petrov 3:5-6). Teda nie je to tak, že človek nemôže vedieť – veď tu máme všade vôkol seba svedectvo horninových vrstiev a fosílií – ale človek úmyselne nechce vedieť.

Božie slovo robí priame a jasné prepojenie medzi záchranou ôsmich duší v korábe počas Božieho súdu v dňoch potopy za dní Noacha a spasením v Ježišovi Kristovi vierou v evanjelium (1. Petrov 3:18-21): spasení v Kristovi sú protiobrazom tých zachránených v korábe. Tak ako tí ôsmi boli v bezpečí v korábe a boli zachránení od Božieho súdu, rovnako tak aj tí, ktorí sú v Kristovi (Kolosenským 2:12), sú v Kristovi v bezpečí a sú zachránení od budúceho Božieho súdu (Skutky 2:20; 2. Petrov 3:10). Ako by sme potom mohli povedať, že veríme v evanjelium a v spasenie na večný život, ale neveríme, že potopa z knihy Genezis (Genezis 6-8) sa naozaj udiala v dejinách našej planéty? Tiež si všimnime, že spasenie (záchrana) je spojené s Božím súdom – ako v prípade potopy, tak aj v prípade druhého Kristovho príchodu. Ak by súd neexistoval, spasenie by nemalo zmysel. Evanjelium je skutočné vďaka tomu, že je zasadené do skutočných dejín našej planéty, do dejín Božieho spasenia (obr. 1).

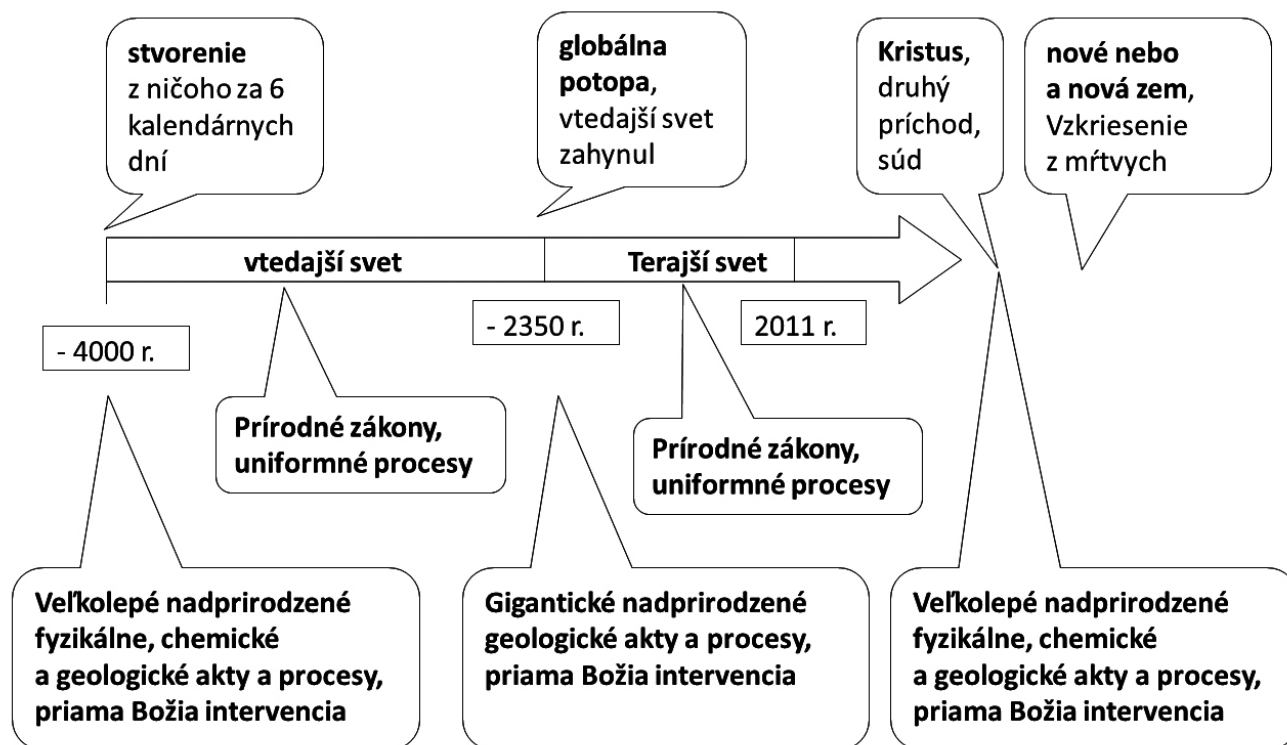
Použitá literatúra:

Snelling Andrew, „Can Catastrophic Plate Tectonics Explain Flood Geology?“ (chapter 14), The New Answers Book, Master Books, 2006.

Whitemore John, „Are Not Millions of Years Required for Geological Processes?“ (chapter 23), The New Answers Book 2, Master Books, 2008.

Snelling Andrew, „What Are Some of the best Flood Evidences?“ (chapter 29), The New Answers Book 3, Master Books, 2010.

Snelling Andrew, Earth's Catastrophic Past, Vol. I. and II., Institute for Creation Research, 2009.

Obr. 1. Biblický časový rámec a procesy v dejinách vesmíru a planéty Zem.